

LBRIS | We know
SOMAN CHAINANI

Ilustrații de Iacopo Bruno

Traducere din engleză
de Mariana Buruiană și Alex Moldovan

arthur

Cuprins

1. VRĂJITOARELE <i>Dulciuri grețoase</i>	15
2. SOPHIE <i>Fata fără trecut</i>	29
3. TEDROS <i>Secretul Peștilor-Dorință</i>	40
4. POVESTAȘUL <i>Altar și graal</i>	51
5. AGATHA <i>Ninge cu suluri de pergament</i>	73
6. SOPHIE <i>O fetiță cuminte</i>	101
7. TEDROS <i>Mahamip</i>	119
8. AGATHA <i>Dorința de Vrăjitor</i>	141
9. VRĂJITOARELE <i>Peștera de la ora două</i>	173
10. AGATHA <i>Gândește ca mine</i>	200
11. SOPHIE <i>Seiful 41</i>	218

12. SOPHIE <i>Din nou la început</i>	247
13. TEDROS <i>Orgoliul și prințesa</i>	274
14. AGATHA <i>Fatima își face un prieten</i>	299
15. SOPHIE <i>Încrederea e calea</i>	324
16. VRĂJITOARELE <i>Cei Unsprezece Cavaleri</i>	356
17. AGATHA <i>Să nu ai încredere niciodată într-o prințesă</i>	374
18. SOPHIE <i>Iubire. Scop. Mâncare.</i>	390
19. TEDROS <i>Arma secretă</i>	414
20. AGATHA <i>Discuții cu prieteni</i>	434
21. AGATHA <i>A doua parte a planului</i>	459
22. TEDROS <i>Primul venit, primul servit</i>	477
23. AGATHA <i>În carne și oase</i>	517
24. POVESTAȘUL <i>Cvartetul de Agathe</i>	539
25. TEDROS <i>Jocul de-a v-ați ascunselea cu sabia</i>	557
26. SOPHIE <i>Nu vorbi cu străinii</i>	571
27. TEDROS <i>Întreab-o pe Doamnă</i>	590
28. SOPHIE <i>Fiare și frumusețe</i>	608
29. AGATHA <i>Castelul de Zaharicale de la Răsărit</i>	632

30. AGATHA <i>Sabia și Leul</i>	664
31. MERLIN <i>Întoarcerea în Pădurea lui Ender</i>	682
32. POVESTAȘUL <i>Samsara</i>	699

Erau doar ea și Agatha, cocoțate într-un copac. Ca pe vremuri, în vârful unui stejar din Gavaldon, înainte să apară știmfa, să le răpească și să le ducă în Pădure. Exact ca acum, își petrecuseră ultimele clipe împreună pe o creangă, înainte ca totul să se schimbe.

În sfârșit, Sophie înțelese.

Floarea pe care o deschisese.

„Sophie și Agatha.

Agatha și Sophie.“

Asta era.

Copacul îi dăduse ce-și dorea.

Din nou două fete și atât.

Din nou la început.

Așa cum fuseseră odinioară.

Asta era adevărata cale de scăpare.

Cele două fete se priviră în ochi, savurând Fericirea până la Adânci Bătrâneți, așteptând ca Povestașul să scrie finalul poveștii, așteptând ca acest final să fie consfințit de Condei.

Dar Omul nu e Condei.

Nu încă.

Tinkerbelle scoase un țipăt de avertisment.

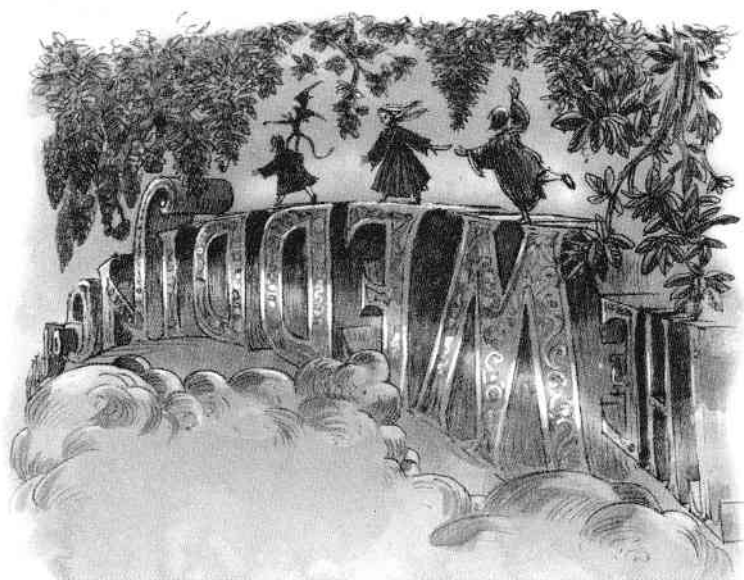
Fetele își întinseră brațele una spre cealaltă, vrând parcă să prelungească clipa...

Dar nu mai era timp.

Dulciuri grețoase

Unele povești sunt compromise de la bun început.
Unele povești au miezul putred.

Așa era și cea în care mama ei fusese omorâtă, își zise Hester în vreme ce alerga prin pădurea întunecată. Mama ei își vedea de treabă în căsuța de turtă dulce, când au apărut doi copii derbedei care i-au mâncat

acoperișul. Hester, care dormea singură în pătuțul ei, s-a trezit din somn și s-a uitat fix la cei doi copii cu capete de căpcăuni, cu obraji bucălați, mânjiți cu dulciuri și plini de firimituri. Au privit-o pe copila pe care tocmai o lăsaseră orfană și au fugit ca niște lași, lăsând în urmă o familie și o casă distruse. Au fost *răsplătiți* pentru asta, au fost considerați eroi, legende, în vreme ce mama ei a ars într-un cuptor. Din ziua aceea, ori de câte ori simțea o nedreptate, o poveste care o luase pe o cale greșită, Hester simțea mirosul acrișor și grețos al dulciurilor.

Asta simțea și acum.

Povestea cu pricina era scurtă, un anunț sumar, dar Hester se crispă ca o pisică încolțită de șerpi. Nu știa de când era acolo sus, deasupra Pădurii Nesfârșite. Însă după zile de mers pe sub pământ dinspre Ținutul Gnomilor, când ieși la suprafață, o aștepta mesajul Coamei Leului.

Nunta Regelui Rhian cu Prințesa Sophie va avea loc conform programului, sâmbăta aceasta, la apusul soarelui, la castelul Camelot. Toți locuitorii Pădurii sunt invitați să participe.

Era scris cu litere aurii, la fel ca celelalte mesaje ale Regelui Rhian, cu norii în fundal. Rhian era un mincinos dovedit, iar anunțurile lui interminabile erau adevărate capcane. Dar mesajul acesta n-avea un ton pompos,

ca restul. Era simplu și concis... Cu toate acestea, avea ceva înșelător, însă Hester nu-și dădea seama ce anume.

Lângă ea apăru o umbră.

— Asta-i o prostie, Hester. Trebuie să ne întoarcem *imediat*, spuse Anadil, care avea pe cap o glugă neagră ce îi ascundea părul alb și ochii roșii. Sophie ne-a trădat. Se căsătorește cu Rhian la apusul soarelui. *Diseară*. Așa zice mesajul. Și soarele nu stă pe loc. Ori ne întoarcem la Camelot și oprim nunta, ori murim *cu toții*.

Hester zări în față luminile din Borna Coric, așa că o ignoră. Odată intrate în acest nou regat, ea și prietenele ei trebuiau să fie cu ochii în patru. Asemenea tuturor locuitorilor Pădurii, și cei din Borna Coric erau la vânătoare de elevi de la Școala pentru Bine și Rău.

Se trezi flancată de o a doua umbră.

— Ani are dreptate, spuse Dot, îmbrăcată și ea în negru. În plus, n-avem cum să intrăm în peșterile alea, e *imposibil*. Dar dacă ne întoarcem acum la Arcul Corbului, ne putem sui într-un tren din Grădina cu Flori. Ne poate duce în Camelot la timp pentru a opri nunta.

— Și să-l abandonăm pe *Merlin*? întrebă Hester. Asta e sarcina pe care ne-a dat-o Verdeș. Să-l salvăm pe vrăjitor din Peșterile Contempo. Să salvăm cea mai bună armă pe care o avem. Nunta nu face parte din misiunea noastră. Sophie nu face parte din misiunea noastră. *Merlin* e misiunea noastră. Iar noi, vrăjitoarele, ne respectăm promisiunile.

Vru să pornească la drum, dar Anadil îi tăie calea.

— Promisiunea noastră nu înseamnă nimic dacă Rhian devine Unicul Rege Adevărat! spuse vrăjitoarea, palidă. El are nevoie de două lucruri. Să determine cele o sută de regate să-și ardă inelele. Și s-o facă pe Sophie regină, însurându-se cu ea. Dacă obține ce-și dorește, își însușește puterile Povestașului. Dacă nunta are loc la apus, înseamnă că toate inelele au fost distruse! Căsătoria cu Sophie e ultimul pas. Așa ne-a spus Sophie în Ținutul Gnomilor. Odată devenită regina lui Rhian, Coama Leului va fi noul Povestaș. Tot ce va scrie Rhian se va împlini! Va putea distruge regate, ne va putea omorî prietenii, ne va putea omorî și pe noi, din condei! Povestea noastră se va sfârși.

— Nu sunt distruse toate inelele câtă vreme mai este unul în Nottingham. Tatăl lui Dot are un inel, remarcă Hester cu răceală. Iar Șeriful nu și-ar arde niciodată inelul pentru Regele Rhian. Îl urăște mai mult decât noi. Chiar dacă Șeriful moare, inelul îi revine lui Dot. Și vom face tot ce ne stă în puteri ca s-o apărăm pe Dot și inelul. O să facem la fel și în cazul lui Merlin.

Hester trecu pe lângă ele, trăgându-și gluga pe ochi.

— Nu înțelegi? Sophie se căsătorește cu el! spuse Anadil. Fie ca să-și salveze viața, fie ca să devină regina Camelotului.

— Chiar crezi că Sophie s-ar căsători cu Rhian? o înfruntă Hester. După ce ne-a ajutat să fugim de el?

— Asta a scris Rhian! replică Dot. Asta zice povestea lui!

— Povestea *lui*, spuse Hester, uitându-se la cer. Ceva nu-i în regulă cu mesajul ăsta. Până nu mă lămuresc despre ce-i vorba, ne ținem de plan. În plus, mi-e foarte clar că Sophie e o vrăjitoare mai iscusită decât noi toate la un loc. Sunt convinsă că-l joacă pe Rhian pe degete.

— Hester, soarele o să apună într-o oră... stăruie Anadil.

— Cu atât mai mult trebuie să-l găsim repede pe Merlin. E cea mai bună șansă a noastră de a-l învinge pe Rhian. De aia l-a închis Rhian în peșteri.

— Atunci de ce nu l-a *ucis* pur și simplu pe Merlin? S-ar putea ca Merlin să fie deja mort sau să-și fi folosit Dorința de Vrăjitor, iar noi să nu facem decât să alergăm după cai verzi pe pereți, să ne căutăm moartea.

— Dorința de Vrăjitor? spuse Dot. Asta e dorința pe care ți-o pui în peștera lui Aladin?

— Aia e Dorința Duhului, proasto. Nu mă mir că n-ai trecut la cursul lui Lesso, zise Anadil. Vrăjitorii au dreptul la o dorință. Își folosesc Dorința de Vrăjitor pentru a alege cum și când să moară.

— Merlin nu și-ar fi folosit-o câtă vreme suntem în pericol, spuse Hester pe un ton disprețuitor, apropiindu-se de porțile tărâmului Borna Coric. Merlin e acolo. Și are nevoie de ajutorul nostru.

— Nu gândești limpede, Hester. Să zicem că e în peșterile alea, spuse Anadil. Peșterile Contempo sunt capcane ale timpului. Dacă petreci fie și numai câteva secunde

înăuntru, ieși mai bătrân cu câțiva ani. Merlin e acolo de săptămâni bune.

— Atunci faceți cale înapoi fără mine, le provocă Hester, intrând pe porți.

Se opri brusc.

Anadil și Dot făcură la fel.

Solul pădurii dispăruse, fiind înlocuit de cer. Vrăjitoarele nu mai erau pe o potecă de pământ, ci stăteau pe apus, o pânză violet și roz. Mesajul Coamei Leului se mutase de sus jos, la picioarele lor, deschizându-le calea. Literele aurii erau cât o casă de înalte, cioplite în orizontul de sub tălpile lor. Anunțul despre nunta Regelui Rhian era acum noua potecă. În timp ce vrăjitoarele pășeau pe ea, mute de uimire, Hester simți din nou miros de dulciuri grețoase. Se uită în jos, căutând din priviri miezul putred care se ascundea în cuvintele lui Rhian.

— Hester? spuse Dot, ridicând privirea, cu gura căscată.

Hester clipi.

Nu doar cerul se întoarse cu susul în jos.

Tot *regatul* Borna Coric era cu susul în jos.

Auzise de acest tărâm răsturnat, unde lumea atârna cu capul în jos, dar era cu totul altceva să-l vadă pe viu. Aici, pământul era sus pe cer, un tavan de țărână, iar cerul era țintuit în locul pământului. Vrejuri violet de

fasole se întindeau în jos din tavanul de pământ, spre podeaua plată de nori.

La umbra vrejurilor de fasole se adăposteau căsuțe răsturnate, iar locuitorii lor erau și ei cu capul în jos, laolaltă cu mobilierul și toate bunurile lor, sfidând legea gravitației. Scări și scripeți din lujeri violet legau vrejurile între ele ca niște drumuri. Un pod răsturnat de flori făcea legătura între sat și piața centrală. Vrăjitoarele înaintară spre arena aglomerată cu mai multe niveluri de magazine răsturnate, construite între statui uriașe cu capul în jos. Statui de monarhi, observă Hester, capetele de piatră ale regelui și reginei din Borna Coric și ale copiilor lor fixate în podeaua de cer, cu picioarele în sus, dominând regatul. De aproape, Hester văzu că fețele sculptate ale regelui și reginei păreau neobișnuit de tinere. Aproape la fel de tinere ca ale copiilor.

— Sinistru, murmură Anadil.

În vreme ce oamenii se foiau deasupra, cu capul în jos, cele două vrăjitoare se ascuseră după statui.

— O să ne vadă cineva, Hester. Suntem singurele cu capul în sus. În plus, peșterile ar trebui să fie înconjurate de o mare otrăvitoare. Eu nu văd nicio apă, darămite o mare!

— Trebuie să fie undeva în spatele acestor lucruri, spuse Hester, ridicându-se în vârful picioarelor, dar nu zări decât magazine și statui. Trebuie să ne furișăm printre ele fără să ne recunoască cineva.